

# **“Anno Equestria: A Brief History of the Pony Nation”**

**Autor: Insert Pen Name**

**Tłumacz: Dolar84**

**Korekta techniczna:**

**Preraderzy/korekta wstępna/patroszenie ogólne: Gandzia, Nicolas  
Dominique**

## **Rozdział 10**

### **„Kryzys Nightmare Moon”**

**1010 A.E**

W roku 1000 Equestria świętowała nadejście nowego tysiąclecia z niezrównanym optymizmem. Choć Księżniczki znajdowały się wtedy na kampanii, to w całym kraju wznoszono toasty na ich cześć. Przez ponad trzy stulecia Celestia i Luna prowadziły naród ku pokojowi i dobrobytowi, przez co wiele kucyków było pewnych, że nadchodzące milenium nie będzie inne.

Niestety, jak większość czytelników wie, rzeczony optymizm był zdecydowanie przedwczesny.

Żadne inne wydarzenie w naszej historii nie miało takiego wpływu, ani nie wzbudziło takich kontrowersji jak Kryzys Nightmare Moon z 1010 roku, ten sam, który później został zredukowany do opowieści starych kłaczy. Choć ostatecznie wydarzenia udowodniły, że legenda jest prawdą, to wiele kucyków pozostaje nieświadomych prawdziwych szczegółów tego tragicznego zwrotu historii.

Klasyczna relacja o Kryzysie Nightmare Moon wykazuje, że transformacja Księżniczki Luni spowodowana była długotrwałą zazdrością i urazą, spowodowaną tym, że kucyki baraszkowały w świetle dnia jej siostry, lecz obawiały się lub przesypiały noc. Co oczywiste, ten obraz jest niedokładny i poważnie spłycony. Choć kucyki rzeczywiście są zwykle aktywniejsze w dzień, noc Luni absolutnie nie były niedoceniane. Na przykład sztuka astronomii była bardzo szanowana i uprawiana przez kucyki ze wszystkich warstw społecznych. Co więcej, życie nocne przed tysiącem lat było niewiele mniej aktywne niż w dniu dzisiejszym. W Canterlot, gdzie moda nakazywała posiadania portretu Księżniczki w swojej działalności, wizerunek Luni był preferowaną dekoracją tawern, teatrów, sal tanecznych, a nawet burdeli<sup>1</sup>.

---

<sup>1</sup> Nie znaczy to, że Księżniczka Luna w jakikolwiek sposób popierała prostytucję. Współczesne mity o jej skłonności do dewiacji seksualnych są pozbawione jakichkolwiek podstaw.

Z drugiej strony Księżniczce Nocy nie brakowało problemów. Pomimo swojego niesamowitego wieku, Luna była dopiero na skraju dojrzałości i ledwo można ją było uznać za dorosłą. To powodowało szept, zarówno w parlamencie, jak i wśród arystokracji, w których zatroskane osoby zastanawiały się, czy Luna jest na tyle dojrzała, by sprawować władzę (najwyraźniej trzy wieki doświadczenia w panowaniu się nie liczyły). Niektórzy przypuszczali nawet, że władza Luny jest jedynie fasadą, a to Celestia jest *de facto* monarchinią Equestrii. Faktem jest, że w późniejsze lata współrządzenia Luny były naznaczone rosnącą bezczelnością ze strony różnych polityków i arystokratów. Chociaż z tego buntu niewiele wyszło, to Luna była boleśnie świadoma, że jej starsza siostra jest faworyzowana.

Jej osobiste problemy tylko pogarszały sprawę. Od samego początku jej rządów, służący i kucyki stanu konsekwentnie przekonywały się, że młodsza Księżniczka bywa niezręczna w zachowaniu, introwertyczna i podatna na niewielkie napady wrogości lub melancholii. Chociaż te dziwactwa były skrzętnie ukrywane, to wiadomo było, że Luna nie jest najlepsza w stosunkach interpersonalnych. Oczywiście zważywszy na okoliczności jej dzieciństwa nie jest to zaskakujące; dorastanie na wygnaniu podczas Zagubionych Lat z pewnością było traumatycznym przeżyciem.

Biorąc pod uwagę polityczne i osobiste trudności, nietrudno sobie wyobrazić, jak Księżniczka Luna mogła upaść. Czara przełamała się w przesilenie letnie, najkrótszą noc 1010 roku. Dokładny czas i okoliczności przemiany Luny w Nightmare Night nie są znane<sup>2</sup>, lecz transformacja się dokonała, po czym Luna w swej nowej postaci zatrzymała noc. Celestia natychmiast skonfrontowała się z Nightmare, lecz ta odmówiła rozmowy, deklarując, że noc będzie trwała wiecznie. Siostry szybko przeszły od słów do czynów i krótko potem na szczycie pałacu zaczął się spektakularny pojedynek alicornów.

Tymczasem w samym Canterlot chaos zakradł się do miasta, gdyż transformacja Luny i ogłoszenie wiecznej nocy doprowadziły mieszkańców do paniki. Obawiając się najgorszego, Parlament zarządził ewakuację stolicy w desperackiej próbie odzyskania kontroli. Królewska Gwardia została rozmieszczona w mieście, żeby przywrócić porządek i eskortować uchodźców oraz zapasy w bezpieczne miejsce.

Walka trwała trzy dni, ponieważ Nightmare Moon nie mogła pokonać Słonecznej Księżniczki, a ta nie chciała ryzykować skrzywdzenia tej części jej siostry, która mogła ocaleć. W końcu Celestia ustąpiła i przyzwała Elementy Harmonii, a Nightmare Moon w jednej chwili została zmieciona z powierzchni świata. Jej splugawiona dusza została uwięziona na księżycu, który od tego dnia nosił na sobie jej wizerunek. Popularna legenda twierdzi, że Celestia zalała się łzami i łkała cały dzień, widząc Klacz w Księżycu i zdając sobie sprawę, co się wydarzyło. W każdym razie, Nightmare Moon została pokonana i

---

<sup>2</sup> Do różnorodnych teorii dotyczących Nightmare Moon powrócimy później, w rozdziale dotyczącym powrotu Księżniczki Luny.

Celestia w końcu mogła przywrócić słońce na należne mu miejsce. Po dniach ciemności Kryzys Nightmare Moon dobiegł końca.

Niestety, dla kucyków z Canterlot nie był to powód do świętowania. Do czasu użycia Elementów miasto zostało całkowicie opuszczone i nikt nie spieszył się do powrotu. Pomimo potężnej wizji Księżniczki, miasto stało się ponure i wynędzniałe, w cieniu stale następującego lasu Everfree i nawet Celestia czuła, że oto nadszedł jego kres. W dniach po pokonaniu Nightmare, Księżniczka zebrała tych uchodźców, którzy jeszcze byli w okolicy i poprowadziła ich do podnóża Canterhorn. Tam Księżniczka Celestia obwieściła, że zbudują nową stolicę, nowy Canterlot, miasto, „które raz jeszcze będzie klejnotem naszego narodu”.

Budowa Nowego Canterlot zostanie opisana później. Tymczasem polityczne następstwa Kryzysu Nightmare Moon trwały przynajmniej przez kilka dziesięcioleci. O ile zwykle kucyki były zadowolone, mogąc wrócić do codziennego życia i zapomnieć o kryzysie, to wyższe klasy stały się kuźnią resentymentów w stosunku do Luny. W roku 1023 parlament wyrzucił imię i tytuł Luny z Konstytucji Equestrii, zostawiając Księżniczkę Celestię jako samodzielną władczynię narodu kucyków. Szlachta też odegrała swoją rolę, używając swoich wpływów w celu cichego zniechęcenia jakichkolwiek publicznych dyskusji o upadłej Księżniczce. W końcu zarówno Luna, jak i Nightmare Moon stały się legendą, a młodsza Księżniczka została niemal zapomniana.

Jednak ślady Luny w historii nie zostały całkowicie zatarte. Wielu artystów nadal używało jej wizerunku, choć w nieco mniejszej skali, a pamięć o Kryzysie Nightmare Moon żyje pod postacią jesiennego święta Nightmare Night (aczkolwiek w bardzo złagodzonej wersji). Najbardziej intrygująca jest ezoteryczna przepowiednia, znana jako „Proroctwo Nightmare”, która przepowiedziała powrót Nightmare Moon po tysiącletnim uwięzieniu na księżycu. Źródła proroctwa są nieznane i przez bardzo długi okres wielu historyków (łącznie ze mną) uważało je za mistyfikację. Jak wszyscy są świadomi, okazało się ono prawdziwe i przyszedł czas, kiedy utracona Księżniczka powróciła.